

Рим утвърждава видението — число дванадесет

Тройното приложение на пророчеството: мерзостта на запуснението и предупреждението за бягство в последните дни

Jeff Pippenger
2024-08-31

Мерзостта на запуснението, за която говори пророк Даниил, е знак за християните в три различни епохи да бягат. Християните в Йерусалим побягнаха, когато видяха знамената на римските войски да обкръжават Йерусалим през 66 г. сл. Хр. Християните от края на пети и началото на шести век побягнаха в пустинята, когато видяха човека на греха в Божия храм да прогласява, че е Бог. През 1888 г. в Конгреса на Съединените щати сенатор Блеър внесе поредица от неделни закони. Тези законопроекти бяха наречени законопроектите на Блеър и представляваха опит неделата да бъде определена като национален ден за поклонение. Неделното богослужение е белегът на звяра, белегът на папската власт, а Конституцията на Съединените щати пряко се противопоставя на налагането на национална религия като изпитание за гражданите на Съединените щати.

Именно този факт е пропуснат в погрешното приложение, свързано с отъждествяването на Съединените щати със съвременния Рим. Тройното приложение на пророчеството притежава определени правила, които управляват неговото прилагане. Тези правила посочват, че пророческите характеристики на първото изпълнение трябва да бъдат съчетани с пророческите характеристики на второто изпълнение, за да се установят пророческите характеристики на третото изпълнение.

Предупреждението да се бяга е предупреждение да се бяга от идващо гонение. В епохата на Христос гонението беше разрушението на Йерусалим и на храма в 70-та година. Предупредителният знак за това приближаващо гонение беше даден в 66 г. сл. Хр. Предупреждението да се бяга в края на пети и началото на шести век беше определено от Павел като разпознаването на отстъпление на пророческия Пергам, който представляваше езическия Рим. Най-напред трябваше да настъпи отстъпление, за да се открие човекът на греха, който щеше да провъзгласи себе си за Бог. В историята, водеща към 538 г., езическият Рим, който беше възпирал, или както Павел казва „удържа“, беше отстранен; и когато Пергам отстъпи и знакът да се бяга дойде, той насочи верните да се отделят от общението на папската църква. След това, през 538 г., на Орлеанския събор папската власт прие неделен закон и започнаха хиляда двеста и шестдесетте години на папско гонение.

Първите двама свидетели ясно посочват, че третото изпълнение на предупреждението да се бяга, дадено от Христос, е предшествало действителното преследване. Разрушението на Йерусалим настъпи точно три години и половина след като обсадата на Цестий започна през 66 сл. Хр., като по този начин на християните бе дадена възможност да избягат преди

ужасите на втората обсада, предизвикана от Тит и завършила с разрушението на храма и града. Преди 538 година християните се отделиха от църквата на папския Рим и пророчески избягаха в пустинята, което представлява разрушението на духовния Йерусалим.

Но двора, който е въвн от храма, остави въвн и не го измервай; защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат святия град четиридесет и два месеца. И ще дам власт на Моите двама свидетели, и те ще пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни, облечени въвн вретисце. Откровение 11:2, 3.

И в двата образа на предупреждението да се бяга, предупреждението предхожда гонението, а гонението е представено от Рим — било езически, било папски — който потъпква Йерусалим, било буквален, било духовен. Предупреждението за бягство за адвентистите от седмия ден беше законопроектът Блеър през 1888 г. При първото изпълнение в историята на езическия Рим християните трябваше да избягат от Йерусалим, а при изпълнението на папския Рим християните избягаха в пустинята. За адвентизма предупреждението беше да се бяга на село.

„Сега не е време Божият народ да насочва привързаностите си или да трупа съкровището си в света. Не е далеч времето, когато, подобно на ранните ученици, ще бъдем принудени да търсим убежище в пусти и усамотени места. Както обсадата на Йерусалим от римските войски беше сигналят за бягство за юдейските християни, така и присвояването на власт от страна на нашата нация в указа, налагащ папската събота, ще бъде предупреждение за нас. Тогава ще бъде време да напуснем големите градове, като подготовка за напускането на по-малките, за уединени домове в усамотени места сред планините.“ Свидетелства, том 5, 464.

„Поемането на власт от страна на нашия народ в указа, налагащ папската събота, ще бъде предупреждение за нас“, се изпълни, когато мерзостта на запустението, в съгласие с думите на Марк, „стоеше, гдето не бива“. През 1888 г. Конгресът на Съединените щати разглеждаше закон, който беше в пряко противоречие с основен елемент на Конституцията, и в този момент адвентистите от седмия ден трябваше да напуснат градовете и да се преселят на село.

„Нито един християнин не загина при разрушаването на Ерусалим. Христос бе дал предупреждение на Своите ученици и всички, които повярваха на думите Му, бдяха за обещания знак.... Без забавяне те побягнаха към място на безопасност — града Пела, в земята Перея, отвъд Йордан.“ Великата борба, 30.

Пророческите характеристики на първото от предупредителните знамения за бягство представляват третото и последно изпълнение. Понякога тези пророчески характеристики пораждат двойно изпълнение в третото изпълнение. Пример за това са тримата Илия. Линията на Илия в неговото противопоставяне срещу Езавел, Ахав и Вааловите пророци, съчетана с характеристиките на Йоан Кръстител, вторият Илия, в неговото противопоставяне срещу Иродиада, Ирод и Саломе, установява, че в последните дни — защото третото и последно изпълнение на едно тройно приложение винаги е в последните

дни — Илия и Йоан представляват две групи от Божия народ. Едната група, представена от Илия, не умира, а другата група, представена от Йоан, умира. Тези две групи са представени също и в Откровение, глава седма, като сто четиридесет и четирите хиляди, които не умират, и голямото множество, което умира.

И в трите Вавилонa сходен елемент на пророческата вест е, че първият Вавилон е представен от Нимрод, а вторият Вавилон е представен от първия и последния цар — Навуходоносор и Валтасар. Навуходоносор представлява онези във Вавилон, които ще бъдат спасени, а Валтасар — онези във Вавилон, които ще бъдат погубени.

В последните дни има два неделни закона, които са предмет на библейското пророчество. Първият е скоро предстоящият неделен закон в Съединените щати, а вторият е неделният закон, наложен на целия свят. Тези два неделни закона бяха предобразени от неделния закон на езическия Рим, когато през 321 г. Константин наложи първия неделен закон, последван от неделния закон на папския Рим през 538 г. Езическият Рим е един от няколкото пророчески предобраза, които предвещават Съединените щати, а неделният закон от 321 г. предобразява скоро предстоящия неделен закон в Съединените щати. Папският неделен закон от 538 г. предобразява неделния закон, който ще бъде наложен на целия свят. Погрешното становище, че Съединените щати са предобразени от разбойниците в Данаил 11, се опитва да използва скоро предстоящия неделен закон в Съединените щати като доказателство, за да твърди, че неделният закон в Съединените щати доказва, че Съединените щати са съвременният Рим, и пренебрегва факта, че има още един неделен закон, който е наложен на всеки народ по света от трикратния съюз на змея, звяра и лъжепророка.

Ако неделен закон в Съединените щати отъждествява Съединените щати като Съвременния Рим, тогава какво отъждествява световният неделен закон? Трите Рима отъждествяват, че Съвременният Рим, който е троен, ще наложи два различни неделни закона. Първият е в Съединените щати и беше предобразен от неделния закон на Константин през 321 г., а вторият е за целия свят, както беше предобразен от папския неделен закон от 538 г. Да се използва неделният закон в Съединените щати в контекста на тройно приложение на пророчеството, за да се твърди, че неделният закон доказва кой е Съвременният Рим, означава да се пренебрегнат пророческите характеристики, установени от езическия и папския Рим. В последните дни има два различни неделни закона и нито един от тях не е доказателство, с което да се установи, че разбойниците на народа са Съединените щати. Когато свидетелството на езическия и папския Рим се представя невярно, за да се поддържа частно тълкуване, както се прави понастоящем, това показва, че онези, които се стремят да поддържат своето частно тълкуване, не разбират образа и неговото изпълнение.

Езическият Рим е образ на Съединените щати, а папският Рим е предобраз на съвременния Рим. Наред с това погрешно прилагане на тройно приложение на пророчеството и с твърдението, че преподаването е поставено в контекста на „образ и изпълнение“, стои и другият пропуск — да се определи „мерзостта на запустението“ така, както е представена в контекста на тройното приложение на пророчеството.

От 66-а до 70-а година сл. Хр. двама римски военачалници нападнаха Ерусалим. И двамата военачалници, Цестий и Тит, започнаха с обсада, но само единият се оттегли за кратък период от обсадата, което по Божие провидение позволи на християните да избягат. Именно при първата обсада под Цестий християните разпознаха предупреждението да бягат. Когато Тит пристигна, за да продължи войната срещу Ерусалим в 70-а година сл. Хр., той започна с обсада и не престана, докато Ерусалим и храмът не бяха разрушени. Предупреждението на Исус съдържа две стъпки. Първата е знакът да се бяга, а след това — гонението. При изпълнението на предупреждението през пети и шести век християните се отделиха от покарваната римска църква преди 538 г., а след това започна гонението.

Павел е съвсем ясен, че цялата записана история на древния Израил е била написана за живеещите в последните дни и че всички тези истории са били образи, макар че гръцката дума „*typos*“, означаваща образи, е преведена като „примери“ в неговото класическо изложение на тази истина.

А всичко това им се случи за примери; и е написано за наше поучение, върху които са дошли последните времена на света. 1 Коринтяни 10:11.

Историите в десета глава, които Павел използва, за да установи контекста на тази истина, не бяха история на това как древният Израил е постъпвал праведно.

Но към мнозина от тях Бог не благоволи, защото бяха повалени в пустинята. А тези неща станаха за наши примери, за да не пожелаем зли неща, както и те пожелаха. Нито бивайте идолопоклонници, както бяха някои от тях; както е писано: „Народът седна да яде и да пие, и стана да играе.“ Нито нека блудстваме, както блудстваха някои от тях, и в един ден паднаха двадесет и три хиляди. Нито нека изпитваме Христос, както и някои от тях Го изпитваха и бяха погубени от змиите. 1 Коринтяни 10:5–9.

Свещената история е запис както на праведността, така и на несправедността на Божия народ, но и в двата случая историята все пак е предобраз за Божия народ, живеещ в последните дни. Историята на бунта в Минеаполис през 1888 г. е свидетелство за несправедност, въпреки твърденията на адвентните историци. Бунтът беше тъй дълбок, че Елън Уайт реши да напусне събранието и остана само защото ангел ѝ каза, че нейна отговорност е да остане и да запише бунта, който беше паралел на бунта на Корей, Датан и Авирон в историята на Моисей. На това събрание слезе силният ангел от осемнадесета глава на Откровение, но вестта, която Той донесе, беше отхвърлена.

Тази история беше предобраз на 11 септември 2001 г., когато великите сгради на град Ню Йорк бяха съборени. Тази история включваше и първия законопроект за неделен закон, който трябваше да бъде внесен от сенатор Блеър. Неговите усилия да наложи неделята като Национален ден за поклонение се провалиха, но това беше част от една свещена история, която беше предобраз на последните дни. Законопроектът на сенатор Блеър беше предупреждението да се бяга от градовете. Преди 1888 г., когато сестра Уайт говореше за необходимостта да се живее извън градовете, тя говореше в бъдеще време. Тя посочваше време в близкото бъдеще, когато Божият народ трябваше да се пресели на село. След 1888 г.

всички изказвания на сестра Уайт относно необходимостта от живот на село поставяха нейния съвет в контекста, че времето да се бъде на село вече е било настъпило.

Законопроектът на Блеър през 1888 г. беше знакът за налагането на неделята, както Лука го изразява, на място, където не трябваше да бъде. Налагането на неделята не трябваше да бъде въвеждано в Конгреса на Съединените щати, защото това представляваше отричане на един основен принцип на Конституцията.

Историята от 1888 г. бе записана, за да бъде прообраз на пророческата история, започнала на 11 септември 2001 г. Законопроектът Блеър през 1888 г. бе прообраз на Патриотичния акт от 2001 г. Той беше предупреждението, което предшестваше действителното налагане на белега на звяра. Никой, който следва Христос, не би трябвало да живее в град след 11 септември 2001 г. Това беше пророческата обсада, която насочи Божия народ да бяга. И тъкмо както има два неделни закона, които са предмет на пророческия модел на последните дни, представени чрез неделните закони на езическия и папския Рим, и двата неделни закона са предшествани от предупреждението да се бяга.

За онези, които изповядват, че са адвентисти от седмия ден, Патриотичният акт трябваше пророчески да бъде разпознат като знак да напуснат градовете и да се преселят на село преди скоро предстоящия неделен закон. Същият този неделен закон беше знакът за другото Божие стадо, което все още е във Вавилон, да излезе от Вавилон преди неделното налагане, което предстои да бъде наложено върху всеки народ.

„Когато Америка, страната на религиозната свобода, се съюзи с папството, за да насилва съвестта и да принуждава хората да почитат лъжливата събота, народите на всяка страна по цялото земно кълбо ще бъдат подтикнати да последват нейния пример.“

Свидетелства, том 6, 18.

Точно както тройното приложение на тримата Илии установява, че в последните дни има две категории Божий народ, така тройното приложение на Рим показва, че има два отделни неделни закона. Онези, които желаят да твърдят, че Съединените щати са грабителите на твоя народ и че следователно пророческата роля на Съединените щати утвърждава видението, предполагат, че предстоящият в близко бъдеще неделен закон в Съединените щати е мерзостта на запустението, която Христос посочи като предупреждение за Своя народ да бяга от идващото преследване. Те не успяват да разграничат обсадата, която е предупредителният знак за бягство, от втората обсада, която представя момента, когато действителното налагане на неделен закон започва преследването на последните дни. Те не разглеждат разграничението, установено въз основа на двама свидетели, че трябва да има два отделни неделни закона, които изпълняват пророчеството в последните дни. По този начин те твърдят, че предстоящият в близко бъдеще неделен закон в Съединените щати е предупреждението, представено като мерзостта на запустението, за която говори пророк Данииел, и той е такъв, но не както те го определят.

Неделният закон в Съединените щати е предупреждението за Божието друго стадо, което все още е във Вавилон, да избяга от нейното общение. Следователно то е предупреждение за

идващия неделен закон, който ще бъде наложен над всички народи.

„Чуждите народи ще последват примера на Съединените щати. Макар тя да повежда, все пак същата криза ще дойде върху нашия народ във всички части на света.“

Свидетелства, том 6, 395.

Тяхното твърдение е, че неделният закон в Съединените щати идентифицира Съединените щати като символа, който установява пророческото видение; но в контекста на предупреждението да се бяга, дадено от Христос, този неделен закон представлява световно предупреждение към работниците на единадесетия час да бягат от Вавилон.

Когато сестра Уайт отправя предупреждението да се бяга, тя се обръща към въпроса за неделния закон, който обхваща целия свят. Това движение започва с неделния закон в Съединените щати. Тя посочва, че неделният закон в Съединените щати е предупреждението за идващото гонение.

„Чрез указа, налагащ установяването на папството в нарушение на Божия закон, нашият народ ще се отдели напълно от правдата. Когато протестантизмът простре ръката си през бездната, за да хване ръката на римската власт; когато протегне ръка над пропастта, за да се ръкува със спиритизма; когато под влиянието на този троен съюз страната ни отхвърли всеки принцип на своята Конституция като протестантско и републиканско управление и създаде условия за разпространяването на папските лъжи и заблуди, тогава можем да знаем, че е настъпило времето за чудодейното действие на Сатана и че краят е близо.“

„Както приближаването на римските войски беше знак за учениците за предстоящото разрушение на Ерусалим, така и това отстъпление може да бъде знак за нас, че пределът на Божието дълготърпение е достигнат, че мярката на беззаконието на нашия народ е пълна и че ангелът на милостта е на път да отлети, за да не се върне никога вече. Тогава Божият народ ще бъде потопен в онези сцени на скръб и бедствие, които пророците са описали като времето на Якововата скръб. Виковете на верните, преследвани люде се издигат към небето. И както кръвта на Авел викаше от земята, така има и гласове, които викат към Бога от гробовете на мъчениците, от морските дълбини, от планинските пещери, от манастирските сводове: „До кога, Господи, свети и истинни, няма да съдиш и да отмъстиш за нашата кръв на онези, които живеят на земята?““ Свидетелства, том 5, 451.

Сестра Уайт посочва неделния закон в Съединените щати и го определя като „знак“, че изпитателното време за Съединените щати е приключило. Но Божият народ и в другите народи по света също трябва да бъде изправен пред същото изпитание. Има период от време от неделния закон в Съединените щати до момента, когато Михаил се изправи и човешкото изпитателно време се затвори. Когато то се затвори, „ангелът на милостта отлита“.